Dosarul nr. 3-2577/2025
2-25147017-12-3-17102025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

13.05.2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Preşedintele şedinţei, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Cezara-Valeria Rotaru

examinând în ședință publică, acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către SRL „e-Farmacia" împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală, cu privire la anularea parțială a actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ solicitat,

a c o n s t a t a t :

La 17.10.2025, SRL „e-Farmacia" s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală, solicitând :

- Anularea parțială a Hotărârii Comisiei de contestații a AGEPI din 01.08.2025, prin care a fost admisă parțial contestația formulată împotriva deciziei de respingere a cererii de înregistrare a mărcii verbale KOKIKO (nr. depozit 052018 din 03.08.2023) în partea respingerii de la înregistrare pentru produsele din clasa 03 - Cosmetice și produse de toaletă ne medicinale; produse de parfumerie, uleiuri esențiale; clasa 05 - Preparate farmaceutice, medicale și de uz veterinar; produse igienice de uz medical; alimente și substanțe dietetice adaptate pentru uz medical sau veterinar, alimente pentru bebeluși; suplimente dietetice pentru oameni și animale; plasturi, materiale pentru pansamente; materiale pentru plombarea dinților și pentru mulaje dentare; dezinfectante; produse pentru distrugerea animalelor dăunătoare; fungicide, erbicide; clasa 35 - inclusiv pentru serviciile de vânzare cu amănuntul, prestate și on-line, a produselor precum săpunuri, produse de parfumerie, deodorante pentru uz personal, uleiuri esențiale, cosmetice, preparate pentru îngrijirea și tratarea părului, paste de dinți, creme, loțiuni, geluri, balsamuri de uz cosmetic, săruri de baie, foarfece, pile de unghii, pensete, seturi de manichiură și pedichiură, instrumente de manichiură, instrumente de pedichiură, pensete pentru ondularea genelor, separatoare de gene, pensete pentru unghii, pile de unghii, cleşti de unghii, electrice sau neelectrice, aparate de ras, pensule de machiaj, pămătufuri pentru bărbierit, bureți pentru aplicarea machiajului, bureți de toaletă, pudre compacte, bețișoare pentru aplicarea machiajului, perii pentru unghii, perii pentru sprâncene, perii pentru gene, perii de toaletă, piepteni, pulverizatoare de parfum, pudre cosmetice compacte, săpuniere, distribuitoare de săpun, recipiente pentru articole cosmetice, recipiente pentru cosmetice, vase de depozitare, separatoare din spumă pentru degetele de la picioare folosite în pedichiură, ochelari, ochelari de soare, rame de ochelari, tocuri și lanțuri pentru ochelari, lentile pentru ochelari, bijuterii, ștrasuri și ceasuri;

- Obligarea AGEPI să procedeze la înregistrarea mărci KOKIKO și pentru totalitatea produselor și serviciilor din clasa 03 - Cosmetice și produse de toaletă nemedicinale; produse de parfumerie, uleiuri

esențiale; clasa 05 - Preparate farmaceutice, medicale și de uz veterinar; produse igienice de uz medical; alimente și substanțe dietetice adaptate pentru uz medical sau veterinar, alimente pentru bebeluși; suplimente dietetice pentru oameni și animale; plasturi, materiale pentru pansamente; materiale pentru plombarea dinților și pentru mulaje dentare; dezinfectante; produse pentru distrugerea animalelor dăunătoare; fungicide, erbicide; clasa 35 - inclusiv pentru serviciile de vânzare cu amănuntul, prestate și on-line, a produselor precum săpunuri, produse de parfumerie, deodorante pentru uz personal, uleiuri esențiale, cosmetice, preparate pentru îngrijirea și tratarea părului, paste de dinți, creme, loțiuni, geluri, balsamuri de uz cosmetic, săruri de baie, foarfece, pile de unghii, pensete, seturi de manichiură și pedichiură, instrumente de manichiură, instrumente de pedichiură, pensete pentru ondularea genelor, separatoare de gene, pensete pentru unghii, pile de unghii, clești de unghii, electrice sau neelectrice, aparate de ras, pensule de machiaj, pămătufuri pentru bărbierit, bureți pentru aplicarea machiajului, bureți de toaletă, pudre compacte, bețișoare pentru aplicarea machiajului, perii pentru unghii, perii pentru sprâncene, perii pentru gene, perii de toaletă, piepteni, pulverizatoare de parfum, pudre cosmetice compacte, săpuniere, distribuitoare de săpun, recipiente pentru articole cosmetice, recipiente pentru cosmetice, vase de depozitare, separatoare din spumă pentru degetele de la picioare folosite în pedichiură, ochelari, ochelari de soare, rame de ochelari, tocuri și lanțuri pentru ochelari, lentile pentru ochelari, bijuterii, ștrasuri și ceasuri.

În motivarea acțiunii a invocat următoarele : reclamantul a depus la AGEPI, la 03.08.2023, cererea de înregistrare a mărcii verbale „KOKIKO”, destinată protecției pentru produsele și serviciile din clasele 03, 05, 35 și 44 conform Clasificării de la Nisa. La 10.06.2024, Direcția mărci și design industrial din cadrul AGEPI a emis o decizie prin care a admis parțial cererea acceptând înregistrarea parțială pentru produsele din clasa 03 CIPS produse nemedicinale pentru curățarea dinților; preparate pentru albit și alte substanțe pentru spălat; preparate pentru curățare, lustruire, degresare și șlefuire și serviciile din clasa 44 CIPS servicii medicale; servicii veterinare; servicii de igienă și de îngrijire a frumuseții pentru oameni sau animale; servicii de agricultură, acvacultură, horticultură și silvicultură, motivând că acestea sunt similare cu mărcile KIKO și KO-KO-KO, mărci anterioare.

Nemulțumit de această decizie, reclamantul a formulat o contestație în termen legal, la 11.08.2024, solicitând admiterea cererii de înregistrare. Cu toate acestea, prin hotărârea pronunțată la 01.08.2025, Comisia de contestații a AGEPI a respins parțial contestația, a modificat decizia de respingere parțială a cererii de înregistrare a mărcii și a dispus înregistrarea printre altele și pentru o parte de servicii din clasa 35 CIPS. În cuprinsul hotărârii s-a indicat expres dreptul Reclamantului de a se adresa instanței de contencios administrativ.

Indică reclamantul că utilizează deja în mod efectiv marca „KOKIKO” în comerț, aceasta constituind denumirea centrului său comercial și a unor activități comerciale vizibile public, inclusiv prin intermediul rețelelor sociale și al materialelor publicitare. Refuzul înregistrării mărcii îl privează de protecția juridică necesară și îi afectează dezvoltarea afacerii.

Subliniază reclamantul că înregistrarea unei mărci nu are un rol pur formal sau decorativ, ci îndeplinește o funcție esențială în structura juridică și economică a pieței. Marca garantează identitatea de origine a produselor sau serviciilor, permițând consumatorului să le distingă clar de cele oferite de alți concurenți. Ea devine, astfel, un instrument de orientare și un mijloc de consolidare a încrederii în calitatea constantă a bunurilor sau serviciilor purtătoare ale semnului respectiv.

Totodată, marca reflectă o investiție semnificativă din partea titularului în creativitate, resurse financiare și timp menită să construiască reputația și avantajul competitiv al acestuia. În consecință,

protecția juridică acordată prin înregistrare nu se limitează la dreptul de folosință exclusivă, ci include și dreptul de a preveni orice utilizare abuzivă, imitare sau asociere neautorizată care ar putea prejudicia imaginea ori valoarea economică a mărcii.

Astfel, prin înregistrare, marca devine un drept opozabil și un activ economic valorificabil, oferind titularului siguranța și stabilitatea necesară pentru dezvoltarea durabilă a afacerii. În esență, înregistrarea nu este o formalitate birocratică, ci un act de protejare a unei investiții legitime și o recunoaștere a efortului antreprenorial.

Cu referire la motivele de drept, menționează reclamantul că acțiunea este întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, în special art. 5, art. 7 alin. (2) și art.8 alin.(l), precum și pe prevederile Codului administrativ al Republicii Moldova nr. 116/2018, respectiv art. 21, art. 23, art. 25, art. 29 și art. 31, referitoare la anularea actelor administrative individuale ilegale sau nemotivate. De asemenea, se invocă aplicarea Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale, în special art. 2 și art. 6 quinquies, a Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, a Clasificării de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor, precum și a Acordului TRIPS, în special art. 15 alin. (1) și art. 20.

Potrivit art.5 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, o marcă este înregistrabilă dacă poate distinge produsele sau serviciile unui comerciant de cele ale altuia. Această capacitate distinctivă constituie elementul esențial al dreptului exclusiv asupra semnului, iar aprecierea ei trebuie realizată în mod obiectiv, raportat la percepția consumatorului mediu al produselor și serviciilor respective, în contextul global al pieței.

Marca verbală „KOKIKO” îndeplinește în mod evident această condiție legală. Ea se caracterizează printr-o structură fonetică simetrică, alcătuită dintr-o succesiune ritmică consoană- vocală (K-O-K-I-K-O), care îi conferă ritmicitate, armonie sonoră și un efect memorabil. Această construcție, specifică mărcilor fanteziste, nu derivă din nicio rădăcină lingvistică existentă în limbile de largă circulație și nu evocă vreo semnificație semantică preexistentă.

Prin urmare, „KOKIKO” este o creație lexicală originală, artificială, inventată în scop comercial, neavând legătură conceptuală, etimologică sau semantică cu termenii sau expresiile comune din limba română ori alte limbi. Asemenea semne sunt calificate drept „mărci fanteziste”, adică mărci care, datorită inovației lor lingvistice, posedă un grad ridicat de distinctivitate intrinsecă. Acest caracter este amplificat de dublul efect vizual și fonetic al structurii repetitive, care produce o identitate vizuală de sine stătătoare. În percepția consumatorului, „KOKIKO” formează o unitate sonoră și grafică completă, care nu poate fi divizată sau confundată cu alte semne prin simpla prezență a grupului de litere „KIKO”.

Prin contrast, mărcile anterioare invocate de AGEPI, „KIKO” și „Ko-Ko-Ko”, prezintă structuri fonetice, ritmuri și lungimi diferite: Analiza Comisiei se bazează exclusiv pe o similaritate parțială de literă și ritm, fără a evalua impresia globală și diferențele vizuale și fonetice evidente:

Marca	**„KOKIKO”**	**„KIKO”**	**„Ko-Ko-Ko”**
Lungime	6 litere	4 litere	6 litere, dar fragmentate prin cratime
Silabe	3 (ko-ki-ko)	2 (ki-ko)	3 (ko-ko-ko)
Ritm	rotund,	scurt, abrupt	fragmentat
Semnificați	fantezist, fără	fantezist, fără	fantezist, imitativ

Prin urmare, diferențele sunt suficiente pentru a exclude confuzia. Întrucât „KIKO” este o formă scurtă, compusă din două silabe, cu sonoritate abruptă, fără ritm repetitiv, iar „Ko-Ko-Ko” este o expresie imitativă, separată prin cratime, percepută ca o imitație fonică, asemănătoare cu sunetul emis de o pasăre, și nu ca un cuvânt integrat.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că „risc de confuzie există numai dacă similitudinea globală a semnelor creează impresia unei legături economice între întreprinderi”. Or, între „KOKIKO” companie din Republica Moldova și „KIKO” companie din Italia, sau Ko-Ko-Ko semn al unei persoane fizice, nu există nicio proximitate comercială, economică sau semantică.

O altă regulă de se regăsește în Ghidul de examinare a cererilor de înregistrare a mărcilor AGEPI, unde AGEPI reglementează că „„Astfel, nu vor fi considerate similare mărcile pe motivul încorporării unui semn anterior, în cazul în care percepția creată de semne este diferită.”. Întrucât, diferențele fonetice, vizuale și conceptuale dintre „KOKIKO” și mărcile anterioare sunt evidente, acestea sunt suficiente pentru a exclude orice impresie de origine comună sau asociere economică.

În același sens, Ghidul de examinare al EUIPO (Partea C, Secțiunea 2, Capitolul 4) statuează că: „Includerea unui element comun între două semne nu conduce automat la existența unui risc de confuzie, dacă acel element nu domină impresia vizuală și conceptuală a semnului posterior.”

Aplicând aceste principii, rezultă că „KOKIKO” nu reproduce și nu imită niciunul dintre semnele anterioare, dimpotrivă, se distinge printr-o identitate grafică și fonetică proprie, devenind o marcă autonomă, distinctivă și protejabilă integral pentru produsele și serviciile reclamantei.

Mai mult, conform art. 7 alin. (2) din Legea nr. 38/2008, caracterul distinctiv al unei mărci poate fi dobândit și prin utilizare efectivă. Reclamanta a demonstrat, prin materiale publicitare, etichete și activitate comercială sub denumirea „KOKIKO”, că semnul a dobândit o recunoaștere proprie pe piața Republicii Moldova, fiind asociat direct cu produsele și serviciile sale.

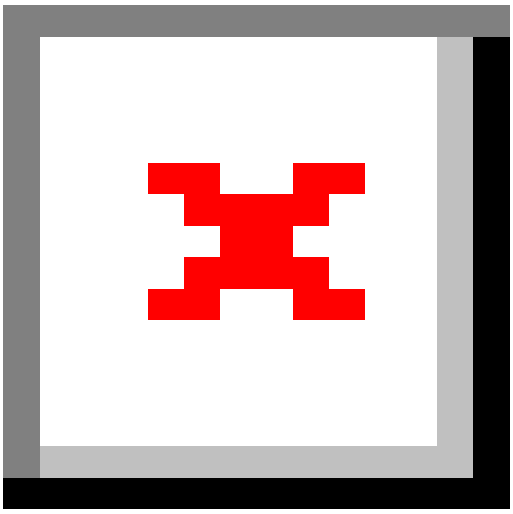
Prin urmare, marca „KOKIKO” nu este o simplă variație grafică a „KIKO” și/sau Ko-Ko-KO, ci un semn nou, independent, cu individualitate fonetică, vizuală și comercială distinctă. Refuzul de a o înregistra integral contravine principiului consacrat de art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 38/2008, conform căruia riscul de confuzie trebuie să fie real, nu ipotetic, și să rezulte dintr-o similitudine globală, nu parțială.

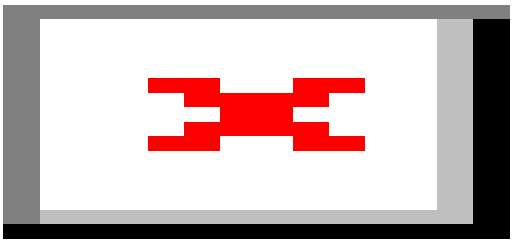
Este esențial de reținut că aceste condiții prevăzute de lege nu operează izolat, ci se cer întrunite în mod cumulativ. Dacă, de exemplu, se constată că semnele diferă suficient de mult încât să nu creeze o impresie asemănătoare, analiza nu mai poate continua, iar refuzul nu se justifică. În același mod, chiar și în prezența unor elemente comune între semne, lipsa unei proximități reale între produsele desemnate exclude existența riscului de confuzie.

Această abordare este confirmată de practica și jurisprudența națională, inclusiv de hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție, care au subliniat că evaluarea motivelor relative de refuz trebuie să se facă global și cu respectarea principiului proporționalității, pentru a nu transforma protecția unei mărci într-o barieră excesivă la libertatea concurențială.

Totodată, Regulamentul privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 488/2009, impune examinatorului obligația de a verifica, în fiecare caz, îndeplinirea cumulativă a celor trei condiții de similitudine: vizuală, semantică, fonetică.

Cu titlu de exemplu al practicii AGEPI, prezintă reclamantul următorul tabel:

Prin urmare, cadrul legal aplicabil confirmă că refuzul înregistrării unei mărci este o măsură excepțională, justificată doar atunci când se demonstrează, pe baza unei aprecieri globale, existența simultană a asemănării semnelor, asemănării produselor și riscului de confuzie pentru consumator, în lipsa cumulării acestor elemente, respingerea cererii de înregistrare nu poate fi menținută.

Un alt aspect important este că reclamanta SRL „e-Farmacia” utilizează în mod efectiv, constant și public marca „KOKIKO” încă din anul 2022, în cadrul activității sale comerciale și promoționale. Utilizarea se manifestă prin:

- lansarea de campanii publicitare și promoționale desfășurate atât în mediul online (platforme sociale, marketplace-uri, website propriu), cât și prin rețelele de farmacii partenere;
- aplicarea semnului „KOKIKO” pe ambalaje, etichete, cutii de prezentare și materiale publicitare, pentru produse de îngrijire și cosmetice;
- includerea mărcii „KOKIKO” în strategiile de brand corporativ ale companiei, ceea ce demonstrează o utilizare comercială veritabilă și neîntreruptă.

Această utilizare efectivă are o funcție de identificare clară a originii produselor și serviciilor reclamantei, îndeplinind astfel funcția esențială a unei mărci, în sensul art. 5 din Legea nr. 38/2008 și anume cea prin care „Marca servește la distingerea produselor sau serviciilor unei persoane fizice ori juridice de cele ale altor persoane.”

Prin urmare, chiar anterior finalizării procedurii de înregistrare, „KOKIKO” funcționează deja ca marcă în sens material, generând o asociere directă între semn și originea comercială a produselor e-Farmacia pe piața Republicii Moldova.

În analiza legalității refuzului contestat trebuie avute în vedere nu doar dispozițiile Legii nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, ci și obligațiile internaționale asumate de Republica Moldova prin tratatele multilaterale în domeniul proprietății intelectuale, care au prioritate de aplicare în virtutea art. 1 alin. (3) din Legea nr. 38/2008.

În primul rând, Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 1883 (ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1624-XII din 26.10.1993) consacră prin art. 2 principiul tratamentului național, potrivit căruia solicitanții autohtoni beneficiază de același regim juridic ca și solicitanții străini, fără discriminare. Or, practica AGEPI demonstrează că mărci similare, precum „NOVUS” sau „NOWO”, au fost admise spre înregistrare pentru alți solicitanți, în timp ce marca „KOKIKO”, depusă de un antreprenor național, a fost respinsă. Această diferență de tratament constituie o încălcare directă a obligației de egalitate prevăzute de art. 2 din Convenție.

Totodată, art. 6 quinquies lit. B din Convenție stabilește motivele limitative de refuz: lipsa absolută de distincțivitate, caracterul înșelător sau contrar ordinii publice și bunelor moravuri. În cauză, semnul „KOKIKO” nu este nici înșelător, nici contrar ordinii publice, iar distinctivitatea sa există cel puțin în formă dobândită prin utilizare efectivă, art. 7 alin. (2) din Legea nr. 38/2008. Prin urmare, refuzul AGEPI excede cadrul permis de Convenția de la Paris și se situează în afara marjei de apreciere recunoscute oficiilor naționale.

În al doilea rând, Acordul TRIPS (Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights, 1994), obligatoriu pentru Republica Moldova în calitatea sa de stat membru OMC, consolidează aceste garanții. Art. 15 alin. (1) TRIPS prevede că „orice semn susceptibil de a distinge bunurile sau serviciile unei întreprinderi trebuie admis spre înregistrare ca marcă”, iar statele membre pot stabili doar motive limitative de refuz. Interpretarea excesiv de restrictivă a AGEPI, prin care se respinge „KOKIKO” doar pentru presupusa confuzie cu mărcile KIKO și Ko-Ko-KO, contravine spiritului și literei art. 15 TRIPS.

Mai mult, art. 20 TRIPS interzice impunerea unor condiții sau restricții speciale de natură să diminueze capacitatea titularului de a utiliza marca în comerț. Or, prin respingerea mărcii, AGEPI reduce în mod direct posibilitatea reclamantului de a-și proteja investițiile comerciale și de a-și consolida brandul, încălcând astfel atât dispozițiile TRIPS, cât și rațiunea economică a protecției mărcilor. În

aceeași linie, preambulul Acordului TRIPS obligă statele să asigure „o protecție eficientă și suficientă a drepturilor de proprietate intelectuală, fără a crea obstacole nejustificate comerțului legitim”.

Decizia AGEPI contravine acestei obligații, întrucât nu doar că refuză protecția juridică a unui semn distinctiv, ci creează un dezechilibru concurențial pe piață, penalizând reclamantul în raport cu alți operatori economici.

Susține reclamantul că, prin respingerea cererii de înregistrare a mărcii „ KOKIKO ”, AGEPI a încălcat nu doar dispozițiile art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 38/2008, dar și obligațiile asumate de Republica Moldova prin Convenția de la Paris și Acordul TRIPS, refuzul aplicat depășind cadrul permis de dreptul internațional și afectând principiul fundamental al protecției eficiente a mărcilor.

Așadar, reclamanta consideră această hotărâre nelegală, netemeinică și contrară normelor interne privind aprecierea distinctivității și a riscului de confuzie, întrucât:

- Comisia nu a aplicat corect criteriile analizei globale a riscului de confuzie, așa cum acestea sunt definite în jurisprudența națională, practica AGEPI, dar și în practica constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene (cauzele SABEL v. Puma, C-251/95; Canon v. MGM, C-39/97).

În mod greșit, Comisia s-a limitat la compararea literelor și silabelor, omițând analiza impresiei de ansamblu și a percepției publicului relevant.

- A fost ignorat caracterul fantezist, arbitrar și autonom al semnului „KOKIKO”, care nu are nicio semnificație lingvistică sau asociere conceptuală cu semnele invocate.

„KOKIKO” nu evocă niciun sens semantic, fiind o creație lexicală originală. Prin urmare, nu se poate reține o asociere spontană cu marca „KIKO” sau „Ko-Ko-Ko”.

- S-a interpretat eronat noțiunea de similaritate fonetică, reducând analiza la simpla coincidență a secvenței „KIKO” și „KO”, fără a evalua ritmul, sonoritatea și succesiunea vocalică, care diferă esențial între ele.

- Nu au fost valorificate probele de utilizare efectivă a mărcii „KOKIKO”, depuse de reclamantă, care demonstrează existența pe piața națională și consolidarea identității vizuale prin campanii de marketing, ambalaje, etichete și platforme online proprii. Comisia a omis să aplice principiile consacrate în jurisprudența națională și a practicii AGEPI care impun o analiză globală și contextuală a semnelor. Diferențele de structură și ritm fonetic pot elimina orice risc de confuzie, chiar în prezența unor segmente comune de litere.

Prin urmare, hotărârea atacată a fost emisă cu încălcarea principiilor de legalitate, proporționalitate și egalitate de tratament prevăzute de art. 21 și art. 23 din Codul administrativ, precum și cu neaplicarea corectă a art. 7 și 8 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor.

Această abordare formalistă și fragmentară a Comisiei a condus la o soluție parțial eronată, care restrânge nejustificat dreptul reclamantei de a beneficia de protecția integrală a semnului său original „KOKIKO”, contrar principiului libertății comerțului și concurenței loiale.

Un alt motiv de nelegalitate a hotărârii contestate îl constituie încălcarea principiilor generale consacrate de Codul administrativ al Republicii Moldova. Conform art. 21 din Cod, orice act administrativ trebuie să respecte principiul legalității, fiind emis în temeiul și în executarea legii, fără a depăși limitele acesteia. În același sens, art. 23 consacră principiul egalității de tratament, impunând autorităților obligația de a asigura un regim juridic uniform tuturor subiecților aflați în situații similare, fără discriminare sau arbitrar. Totodată, art. 25 stabilește principiul imparțialității, care interzice tratamentele preferențiale sau restrictive nejustificate în examinarea cererilor. Or, în speță, refuzul AGEPI de a înregistra marca „KOKIKO”, în condițiile în care mărci similare au fost acceptate pentru alți solicitanți, contravine acestor norme imperative.

La fel, un motiv de nelegalitate a refuzului îl constituie și încălcarea dispozițiilor art. 16 din Codul administrativ al Republicii Moldova, care consacră principiul exercitării corecte a dreptului discreționar de către autoritățile publice. Potrivit alin. (1) al acestui articol, dreptul discreționar presupune posibilitatea autorității de a opta între mai multe soluții posibile, toate fiind conforme scopului legii. Cu alte cuvinte, AGEPI are libertatea de a aprecia, în limite rezonabile, dacă o marcă posedă sau nu caracter distinctiv și/sau este similară. Totuși, alin. (2) statuează expres că exercitarea discreției nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

În speță, prin respingerea cererii de înregistrare a mărcii „KOKIKO", AGEPI a transformat competența sa de apreciere într-o decizie arbitrară, bazată pe o interpretare excesiv de restrictivă a noțiunii de distinctivitate și pe un tratament discriminatoriu față de situații similare (mărci de structură și semnificație apropiată admise anterior). Astfel, autoritatea nu a respectat scopul legii, protejarea funcției de individualizare a mărcilor, ci a făcut o aplicare disproporționată a normei, contrară principiilor legalității (art. 21), egalității de tratament (art. 23) și imparțialității (art. 25) din Cod. În consecință, refuzul contestat este afectat de viciul arbitrariului și se impune anularea sa.

În plus, potrivit art. 29 și 31 din Cod, actul administrativ trebuie să fie temeinic motivat și să respecte principiul proporționalității, asigurând un echilibru just între scopul urmărit și restrângerea drepturilor persoanei vizate. Lipsa unei motivări convingătoare, coroborată cu disproporția dintre scopul protecției consumatorului și restrângerea dreptului reclamantului la protejarea mărcii sale, face ca hotărârea AGEPI să fie afectată de nelegalitate și să nu poată fi menținută în ordinea juridică.

Analizând conținutul hotărârii AGEPI, se constată că aceasta nu oferă o demonstrație concretă a modului în care marca „KOKIKO" ar crea riscul de confuzie pentru consumator, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară. Singurul argument invocat constă în stabilirea că semnele „KIKO" și silaba „KO" este înglobată în marca „KOKIKO". Or, o asemenea justificare formală, fără o analiză aplicată a percepției consumatorului mediu din Republica Moldova și a contextului comercial, nu întrunește exigențele de motivare prevăzute de lege. Refuzul nu răspunde la întrebarea esențială: cum ar putea consumatorii să perceapă efectiv marca „KOKIKO" ca similar absolut cu mărcile anterioare?

Totodată, hotărârea atacată este disproporționată. Refuzul de a înregistra marca „KOKIKO" pentru toate produsele solicitate spre protecție produce un prejudiciu semnificativ reclamantului, prin lipsirea sa de protecția juridică a unui semn deja utilizat în comerț și asociat investițiilor sale în publicitate și dezvoltare, în timp ce presupusul beneficiu pentru interesul public și al titularului mărcii anterioare este nul sau nesemnificativ. În lipsa unui dezechilibru real între interesul public și interesul privat, actul administrativ devine abuziv.

Prin urmare, hotărârea contestată este lipsită de motivare adecvată și de proporționalitate, ceea ce impune anularea sa de către instanța de judecată.

În temeiul prevederilor art. 5, art. 7 alin. (2) și art.8 alin.(l) lit. b) din Legea 38/2008, precum și pe prevederile Codului administrativ al Republicii Moldova nr. 116/2018, respectiv art. 21, art. 23, art. 25, art. 29 și art. 31, reclamantul solicită admiterea acțiunii.

Pîrîtul – Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, la 17.11.2025 a prezentat referința aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 41-45).

În ședința de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, reprezentantul reclamantului SRL „e-Farmacia" - avocatul Radu Jigău, a susţinut integral acțiunea și a solicitat admiterea acesteia pe motivele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată.

Reprezentantul pîrîtului Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală – Dadu Elena, nu a recunoscut acțiunea solicitând respingerea acesteia pentru motivele invocate în referința anexată la dosar.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților prezenți, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că aceasta urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunilor în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

În urma analizei actului administrativ contestat, precum și a contextului solicitărilor formulate de reclamant, instanța constată că acțiunea dedusă judecații este acțiune în anulare, conform prevederilor art. 206 din Codul administrativ.

Totodată, ținând cont de localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 din Codul administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) în examinarea acțiunilor de contencios administrativ deduse judecății.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, în conformitate cu art.47 alin.(1) din Legea privind protecția mărcilor nr.38 din 29.02.2008, Orice decizie privind cererile de înregistrare a mărcilor poate fi contestată de către părţi în termen de 2 luni de la data primirii ei sau de către persoanele terţe în termen de o lună de la data la care decizia a fost făcută publică. Contestaţia are efect suspensiv.

Potrivit art. 48 alin.(4) din Legea privind protecția mărcilor nr.38 din 29.02.2008, Hotărîrea Comisiei de contestaţii se comunică parţilor şi poate fi atacată la judecătoria în a cărei jurisdicţie este sediul AGEPI în termenele prevăzute de lege.

În privința termenului de contestare a hotărîrii Comisiei de Contestații a AGEPI din 01.08.2025, se atestă că aceasta a fost notificată reclamantului la 22.09.2025 (f.52 din dosarul administrativ), și instanța corelînd momentul/data notificării actului contestat - 22.09.2025, cu momentul înaintării acțiunii în judecată – 17.10.2025, atestă întrunirea termenilor legali de valorificare a acțiunii.

Din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, SRL „e-Farmacia”, revendică un drept subiectiv vătămat şi repercusiunile negative generate de actul administrativ individual defavorabil contestat.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În acest sens, temeiuri de inadmisibilitate nu au fost identificate de către instanța de judecată, ceea ce impune incursiunea în fondul cauzei deferite judecății.

Materialele cauzei denotă că, reclamantul SRL „e-Farmacia”, la 03.08.2023 a depus la AGEPI cerere de înregistrare a mărcii verbale „KOKIKO”, scrisă cu litere latinice, executate cu caractere standarde. Desemnarea solicitată este formată artificial și are sens fantezist pentru produsele solicitate. A solicitat reclamanta înregistrarea mărcii verbale „KOKIKO” în privința următoarelor produse/servicii (clasificate conform Clasificării de la Nisa):

- 03 Cosmetice şi produse de toaletă nemedicinale; produse nemedicinale pentru curăţarea dinţilor; produse de parfumerie, uleiuri esențiale, lustruire, degresare și șlefuire.

- 05 Preparate farmaceutice, medicale şi de uz veterinar; produse igienice de uz medical; alimente şi substanţe dietetice adaptate pentru uz medical sau veterinar, alimente pentru bebeluşi; suplimente dietetice pentru oameni şi animale; plasturi, materiale pentru pansamente; materiale pentru plombarea dinţilor şi pentru mulaje dentare; dezinfectante; produse pentru distrugerea animalelor dăunătoare; fungicide, erbicide.

- 35 Publicitate; gestiunea afacerilor comerciale; administrare comercială; lucrări de birou; servicii operaționale on-line de negociere, inclusiv de operare on-line pe piețe pentru vânzătorii de produse și/sau servicii; servicii de negociere on-line în care vânzătorul afișează produsele care urmează să fie oferite spre vânzare, pentru care cererea de ofertă se face prin intermediul Internetului, pentru a facilita vânzarea de produse și servicii printr-o rețea de calculatoare și furnizare de feedback evaluativ și evaluări de produse și servicii ale vânzătorilor, evaluarea valorii și a prețurilor produselor și a serviciilor oferite de vânzători, evaluarea performanței cumpărătorilor și vânzătorilor, servicii de livrare, precum și experiență globală de negociere în legătură cu acestea; servicii de publicitate, servicii de comercializare pentru terți prestate de supermarketuri, hipermarketuri, buticuri, magazine, gherete, chioșcuri și tarabe.

- 44 Servicii medicale; servicii veterinare; servicii de igienă și de îngrijire a frumuseții pentru oameni sau animale; servicii de agricultură, acvacultură, horticultură și silvicultură (f.1-1 verso din dosarul administrativ).

La 22.03.2024, AGEPI a emis Avizul de refuz provizoriu parțial, dat fiind faptul că în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr.depozit 052018 din 03.08.2020, solicitată de e-Farmacia SRL, s-a constatat că la înregistrarea desemnării KOKIKO se opun următoarele:

- marca națională verbală Ko-Ko-Ko nr.36722 din 09.12.2020, titular - SMIRNOV Alexandru, Bd. Renașterii Naționale nr. 20, MD-2024, Chișinău, Republica Moldova, înregistrată pentru produse/servicii similare din clasele 05, 35 (art.8(1)b) din Legea nr.38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 733058 din 24.03.2000, cu extensiune teritorială pentru Republica Moldova din 23.07.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de produse din clasa 03 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 1178830 din 29.08.2013, cu din 01.08.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de servicii din clasa 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor).

Desemnarea solicitată poate fi înregistrată pentru toate serviciile solicitate din clasa 44 și pentru următoarele produse din clasa 03: produse nemedicinale pentru curățarea dinților; preparate pentru albit și alte substanțe pentru spălat; preparate pentru curățare, lustruire, degresare și șlefuire (f.17 din dosarul administrativ).

Potrivit deciziei AGEPI nr.7492 din 10.06.2024, în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii: (210) nr. depozit 052018 (220) data depozit 03.08.2023 cu privire la îndeplinirea condițiilor legale pentru înregistrarea mărcii conform art. 37, 41 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor și constatând că nu au fost depuse contestații la avizul de refuz provizoriu din 22.03.2024, a decis:

Se acceptă parțial înregistrarea mărcii KOKIKO, conținând datele conform codurilor INID, indicate în continuare, deoarece desemnarea solicitată este similară cu:

- marca națională verbală Ko-Ko-Ko nr. 36722 din 09.12.2020, titular - SMIRNOV Alexandru, Bd. Renașterii Naționale nr. 20, MD-2024, Chișinău, Republica Moldova, înregistrată pentru produse/servicii similare din clasele 05, 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 733058 din 24.03.2000, cu extensiune teritorială pentru Republica Moldova din 23.07.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de produse din clasa 03 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 1178830 din 29.08.2013, cu prioritate din 01.08.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de servicii din clasa 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor) (f.26 din dosarul administrativ).

La 11.08.2024 reclamantul e-Farmacia SRL a înaintat la AGEPI contestația nr.5034 cu privire la refuzul repetat de înregistrare a mărcii menționate pentru produsele din clasele 03, 05 și serviciile din clasa 35 deoarece consideră reclamantul că toate cele trei mărci diferă prin criterii vizuale, fonetice și semantice (f. 29-27 din dosarul administrativ), ulterior înregistrată și în limba română la 04.11.2024 (f.35-33 din dosarul administrativ).

La 23.12.2024 și 17.07.2025 reclamantul a expediat în adresa AGEPI, scrisoarea-Acord a dlui Smirnov Alexandru, titularul cererii de înregistrare pentru marca KO-KO-KO nr.36722 prin care și-a exprimat acordul pentru înregistrarea și folosirea mărcii Naționale și Internaționale device 052018 KOKIKO pe numele solicitantului e-Farmacia SRL pentru toate serviciile din clasa 35 (f.38, 42 din dosarul administrativ).

La 01.08.2025, Comisia de Contestații a AGEPI a emis Hotărârea prin care a fost acceptată parțial revendicarea contestatarului. S-a abrogat decizia Direcției mărci și design industrial din 10.06.2024 și s-a acceptat înregistrarea mărcii solicitate pentru următoarele produse din clasa 03 conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor (CIPS): „*Produse nemedicinale pentru curățarea dinților; preparate pentru albit și alte substanțe pentru spălat; preparate pentru curățare, lustruire, degresare și șlefuire*; ”, pentru serviciile revendicate în cerere din clasa 44 și clasa 35 conform CIPS, ***cu excepția*** *serviciilor de vânzare cu amănuntul, prestate și on-line, a produselor precum săpunuri, produse de parfumerie, deodorante pentru uz personal, uleiuri esențiale, cosmetice, preparate pentru îngrijirea și tratarea părului, paste de dinți, creme, loțiuni, geluri, balsamuri de uz cosmetic, săruri de baie, foarfece, pile de unghii, pensete, seturi de manichiură și pedichiura, instrumente de manichiură, instrumente de pedichiură, pensete pentru ondularea genelor, separatoare de gene, pensete pentru unghii, pile de unghii, clești de unghii, electrice sau neelectrice, aparate de ras, pensule de machiaj, pâmătufuri pentru bărbierit, bureți pentru aplicarea machiajului, bureți de toaletă, pudre compacte, bețișoare pentru aplicarea machiajului, perii pentru unghii, perii pentru sprâncene, perii pentru gene, perii de toaletă, piepteni, pulverizatoare de parfum, pudre cosmetice compacte, săpuniere, distribuitoare de săpun, recipiente pentru articole cosmetice, recipiente pentru cosmetice, vase de depozitare, separatoare din spumă pentru degetele de la picioare folosite în pedichiură, ochelari, ochelari de soare, rame de ochelari, tocuri și lanțuri pentru ochelari, lentile pentru ochelari, bijuterii, ștrasuri și ceasuri* (f.d.50-47 din dosarul administrativ).

Hotărîrea Comisiei de Contestații a AGEPI din 01.08.2025, a fost notificată reclamantului la 22.09.2025 (f.52 din dosarul administrativ) și nefiind de acord cu aceasta, la 17.10.2025 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată privind anularea acesteia.

Cadrul normativ general.

Conform art. 53 din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Conform art. 3 Cod Administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 6 Cod Administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităţilor publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

Conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 Cod Administrativ, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau bănești este un act administrativ individual prin care o astfel de prestație se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

Conform art. 16 Cod Administrativ, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 18, 19, 20 Cod Administrativ, Interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor şi a libertăților persoanelor, precum şi obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală şi în bune condiții. Cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative. Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 21 Cod Administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Conform art. 22 Cod Administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 30 Cod Administrativ, autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situaţii în care, în condiţiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În concordanță cu art. 31 Cod Administrativ, actele administrative individuale şi operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 118 Cod Administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanţelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art. 137 Cod Administrativ, în exercitarea dreptului discreţionar atribuit, autorităţile publice trebuie să acţioneze cu bună-credinţă în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Daca autoritatea publică poate decide discreţionar şi doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreţionar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale.

Stările de fapt identice în esenţă se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.

Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreţionar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să îşi exercite dreptul discreţionar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenţionează să îşi schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreţionar în cazuri similare.

Conform art. 189 alin. (1) Cod Administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În conformitate cu art. 225 Cod Administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) şi-a exercitat dreptul discreţionar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar;

d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Cadrul normativ special.

În sensul art. 2 din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor, *marcă* – orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea şi deosebirea produselor şi/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice; *solicitant* – persoană fizică sau juridică ori grup de persoane fizice şi/sau juridice în numele căreia/căruia este depusă o cerere de înregistrare a unei mărci.

Art. 5 din Legea privind protecția mărcilor indică că, pot constitui mărci orice semne:

a) susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semne de poziționare;

b) sonore, olfactive, tactile,

precum şi orice combinații de astfel de semne, cu condiția ca aceste semne să poată servi la deosebirea produselor şi/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Conform art. 6 din Legea privind protecția mărcilor, titular al mărcii este persoana fizică sau juridică ori grupul de persoane fizice şi/sau juridice în numele căreia/căruia marca este protejată în conformitate cu prezenta lege. Drepturile dobândite prin înregistrarea mărcii în Registrul național al mărcilor se confirmă prin titlul de protecție – certificatul de înregistrare a mărcii. Drepturile asupra mărcii pot fi dobândite individual sau în coproprietate în indiviziune. Modul de utilizare a drepturilor în coproprietate asupra mărcii se stabileşte prin acordul încheiat între coproprietari. În caz contrar, litigiul se soluţionează de instanţa de judecată competentă.

Art. 7 din Legea privind protecția mărcilor stabilește că, se refuză înregistrarea:

a) semnelor care nu îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 5;

b) mărcilor care sunt lipsite de caracter distinctiv;

c) mărcilor constituite exclusiv din semne ori din indicaţii ce pot servi în comerţ pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinaţia, valoarea, originea geografică, timpul fabricării produsului sau prestării serviciului, alte caracteristici ale acestora;

c[1]) mărcilor constituite exclusiv din semne cu caracter elogios;

d) mărcilor constituite exclusiv din semne ori din indicaţii devenite uzuale în limbajul curent sau în practicile comerciale loiale şi constante;

e) semnelor constituite exclusiv din forma impusă de însăşi natura produselor sau din forma produsului necesară pentru obţinerea unui rezultat tehnic, sau din forma care conferă valoare esenţială produsului;

f) mărcilor care prejudiciază imaginea şi/sau interesele statului ori sînt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri, în special apelurile antiumane, cuvintele, reproducerile şi semnele indecente, precum şi celor de natură să lezeze demnitatea persoanelor, minorităţilor, etniilor, naţiunilor, sentimentele lor religioase, naţionale, profesionale etc.;

g) mărcilor care pot induce în eroare consumatorul în ceea ce priveşte originea geografică, calitatea ori natura produsului şi/sau a serviciului;

h) mărcilor care conţin reproduceri sau imitaţii de steme, drapele şi embleme de stat, denumiri depline sau abreviate de organizaţii internaţionale şi interguvernamentale, semne, sigilii oficiale de control, de garanţie şi de marcare, decoraţii şi alte semne de distincţie care, în lipsa autorizaţiei autorităţilor competente, trebuie refuzate în conformitate cu art. 6 ter din Convenţia de la Paris pentru protecţia proprietăţii industriale din 20 martie 1883, denumită în continuare *Convenţia de la Paris*;

i) mărcilor care conţin denumirea oficială sau istorică a statului sau abrevierea ei ori denumiri ale unităţilor administrativ-teritoriale, reproduceri de insigne, de embleme sau de ecusoane, altele decât cele protejate conform art. 6 ter din Convenţia de la Paris, şi care prezintă un interes public deosebit, cu excepţia cazurilor cînd înregistrarea este autorizată de autorităţile competente;

j) mărcilor care conţin semne de înaltă valoare simbolică, în special simboluri religioase;

k) mărcilor care conţin ori sunt constituite:

- dintr-o indicaţie geografică menită să identifice vinuri sau alte produse alcoolice, cu condiţia că cererea de înregistrare a mărcii este posterioară cererii de înregistrare a indicaţiei geografice sau denumirii de origine; sau

- dintr-o desemnare identică ori similară cu o indicaţie geografică sau cu o denumire de origine protejată pe teritoriul Republicii Moldova,

în cazurile când produsele nu au originea corespunzătoare indicaţiei geografice sau denumirii de origine, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată, ori dacă indicaţia geografică sau denumirea de origine este utilizată în traducere ori este însoţită de expresii cum ar fi “de genul”, “de tipul”, “de stilul”, “imitaţie” sau de o expresie similară, precum şi în cazul când mărcile sunt solicitate pentru produse neacoperite de indicaţia geografică sau de denumirea de origine protejată în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele pentru care indicaţia geografică sau denumirea de origine este protejată ori în măsura în care utilizarea mărcii solicitate, fără un motiv justificat, ar permite să se obţină un profit nemeritat din reputaţia indicaţiei geografice sau a denumirii de origine protejate;

l) mărcilor în măsura în care utilizarea acestora contravine altor acte normative decât cele din domeniul proprietăţii intelectuale.

Dispoziţiile alin. (1) lit. b)-d) nu se aplică dacă solicitantul prezintă suficiente dovezi că, până la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii şi ca urmare a folosirii acesteia, marca a dobîndit un caracter distinctiv în raport cu produsele şi/sau serviciile revendicate.

Semnele menţionate la alin. (1) lit. h) şi i) pot fi incluse ca elemente neprotejate în marcă dacă nu ocupă în aceasta o poziţie dominantă şi dacă există decizia corespunzătoare a autorităţii competente. Autorităţi competente ale Republicii Moldova sunt: Guvernul – privind folosirea denumirii oficiale sau istorice a statului; ministerele – privind folosirea semnelor, sigiliilor oficiale de control, de garanţie şi de marcare, aprobate de ministerul respectiv; consiliile locale – privind folosirea denumirilor unităţilor administrativ-teritoriale.

Indicaţiile geografice şi denumirile de origine protejate pe teritoriul Republicii Moldova pot fi incluse în marcă doar în cazul în care solicitantul deţine dreptul de utilizare a indicaţiei geografice sau a denumirii de origine protejate. Indicaţiile geografice ale altor state vor fi admise pentru utilizare în cadrul mărcii în cazul în care această utilizare nu contravine prevederilor prezentei legi şi există înregistrarea în ţara de origine. Indicaţiile geografice şi denumirile de origine protejate incluse în marcă vor constitui elementele neprotejate ale mărcii.

Potrivit art.8 din Legea cu privire la protecţia mărcilor, (1) În afara motivelor de refuz prevăzute la art.7, se refuză înregistrarea şi în cazul cînd marca:

a) este identică cu o marcă anterioară înregistrată pentru produse şi/sau servicii identice;

b) este identică ori similară cu o marcă anterioară şi, din cauza identităţii ori similitudinii produselor şi/sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există riscul de confuzie pentru consumator, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară;

c) este identică ori similară cu o marcă anterioară şi este solicitată spre înregistrare pentru produse şi/sau servicii care nu sînt similare cu cele pentru care marca anterioară este înregistrată, în cazul cînd marca anterioară se bucură de renume în Republica Moldova şi dacă utilizarea mărcii solicitate, fără un motiv justificat, ar aduce un profit nemeritat din caracterul distinctiv ori din renumele mărcii anterioare sau le-ar aduce atingere acestora.

(2) În sensul alin.(1), mărci anterioare sînt:

a) mărcile a căror dată de depozit sau, după caz, de prioritate, în sensul art.34, este anterioară datei de depozit a cererii de înregistrare a mărcii, ţinînd cont, după caz, de dreptul de prioritate, în sensul art.33 sau, după caz, în sensul art.35, invocat în sprijinul acestei mărci, şi care aparţin următoarelor categorii:

- mărci înregistrate în Republica Moldova;

- înregistrări internaţionale care îşi extind efectele în Republica Moldova;

b) cererile de înregistrare a mărcilor menţionate la lit.a), sub rezerva înregistrării acestora;

c) mărcile care, la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, la data priorităţii invocate în sprijinul cererii în conformitate cu art.36, sînt recunoscute notorii în Republica Moldova în sensul art.6 bis din Convenţia de la Paris.

(3) O marcă este refuzată la înregistrare şi în cazul în care aduce atingere unui drept dobîndit anterior, altul decît cele prevăzute la alin.(2) şi (4), în special dreptului la nume, la imagine, inclusiv în ceea ce priveşte numele sau imaginea unei personalităţi notorii în Republica Moldova, dreptului de autor, dreptului la o indicaţie geografică protejată sau la o denumire de origine protejată, la un desen sau la un model industrial protejat sau unui alt drept de proprietate intelectuală protejat conform legii.

(4) În cazul opoziţiei, o marcă este refuzată la înregistrare, de asemenea, în măsura în care este demonstrat că:

a) drepturile la o marcă neînregistrată sau la un alt semn utilizat în comerţ, inclusiv denumirea persoanei juridice, au fost dobîndite de către opozant înainte de data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau înainte de data priorităţii invocate în sprijinul acestei cereri, după caz, şi sînt confirmate printr-un act legal sau prin probe ce demonstrează că pe piaţa Republicii Moldova fie au fost plasate produse

şi/sau servicii identice sau similare cu cele solicitate, marcate cu acest semn, fie sînt promovate sau se negociază promovarea/plasarea produselor şi/sau serviciilor identice sau similare cu cele solicitate, marcate cu semnul respectiv care beneficiază de protecţie şi se bucură de renume cel puţin într-un stat parte la Convenţia de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizaţiei Mondiale a Comerţului, iar prin utilizarea mărcii solicitate s-ar crea un risc de confuzie cu semnul anterior ori fără motive justificate s-ar profita de renumele acestui semn;

b) agentul sau reprezentantul titularului mărcii respective în una dintre ţările Uniunii solicită înregistrarea acesteia pe propriul său nume, fără autorizaţia titularului, cu excepţia cazului în care agentul sau reprezentantul titularului îşi justifică acţiunile.

(5) Nu poate fi refuzată înregistrarea unui semn în calitate de marcă, din motivele prevăzute la alin.(1) şi (3), în cazul în care titularul mărcii anterioare sau al dreptului anterior ori succesorul lui de drepturi, ori, după caz, autoritatea abilitată cu ocrotirea valorilor culturale ale statului îşi exprimă consimţămîntul expres pentru înregistrarea semnului posterior, cu excepţia mărcilor identice solicitate pentru produse şi/sau servicii identice.

(6) Natura produselor şi/sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii în nici un caz nu constituie un obstacol la înregistrarea acesteia.

Conform art. 47 din Legea cu privire la protecția mărcilor, orice decizie privind cererile de înregistrare a mărcilor poate fi contestată de către părţi în termen de 2 luni de la data primirii ei sau de către persoanele terţe în termen de o lună de la data la care decizia a fost făcută publică. Contestaţia are efect suspensiv.

Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), deciziile de înregistrare a mărcilor pot fi contestate de către persoanele terţe în termenul cuprins între data la care decizia a fost făcută publică şi data înregistrării mărcii.

Contestaţia se depune la AGEPI şi se soluţionează de către Comisia de contestaţii în conformitate cu regulamentul acesteia, aprobat de Guvern.

Prevederile art. 42 alin. (2) se aplică *mutatis mutandis* contestaţiilor.

Contestaţia, prezentată în scris şi argumentată, se consideră depusă numai după achitarea taxei stabilite.

Comisia de contestaţii emite hotărâri şi încheieri conform competenţei.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța reține că, în prezenta cauză, reclamantul nu contestă aspecte ce țin de respectarea procedurii administrative de depunere, examinare și înregistrare a cererii de înregistrare a mărcii, ci contestă temeinicia concluziilor AGEPI privind existența unui motiv relativ de refuz, determinat de pretinsa similitudine dintre marca solicitată spre înregistrare „KOKIKO” și mărcile anterioare.

Prin urmare, instanța apreciază că prevederile Regulamentului privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 488 din 13 august 2009, în măsura în care reglementează aspectele procedurale ale examinării cererilor de înregistrare, nu formează obiectul analizei judiciare în prezenta cauză. Examinarea instanței urmează a fi concentrată asupra chestiunilor de drept material, respectiv asupra legalității refuzului de înregistrare a mărcii prin prisma existenței sau inexistenței riscului de confuzie cu mărcile anterioare.

Instanța reține că obligația instanțelor judecătorești de a-și motiva hotărârile constituie un element inerent al dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, această obligație nu presupune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de părți,

întinderea obligației de motivare variind în funcție de natura deciziei și circumstanțele concrete ale cauzei (a se vedea Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59-61; Ruiz Torija c. Spaniei, 9 decembrie 1994, § 29; Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, § 27; Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55).

Proprietatea industrială reprezintă una dintre componentele proprietății intelectuale, incluzând, între altele, drepturile asupra mărcilor și a altor semne distinctive utilizate în activitatea comercială. Marca constituie un semn susceptibil de reprezentare grafică, destinat să distingă produsele sau serviciile unei persoane de cele ale altor persoane și are funcția esențială de a garanta consumatorului originea comercială a produsului sau serviciului.

Protecția juridică a mărcii urmărește, în principal, prevenirea situațiilor în care consumatorul poate fi indus în eroare cu privire la originea comercială a produselor sau serviciilor. În acest sens, existența unei mărci anterioare nu constituie, prin ea însăși, un impediment absolut la înregistrarea unui semn ulterior, refuzul fiind justificat numai în măsura în care similitudinea dintre semne și produsele sau serviciile vizate este de natură să genereze un risc de confuzie în percepția publicului relevant.

Instanța reține că produsele și serviciile pentru care se solicită protecția unei mărci sunt clasificate potrivit Clasificării internaționale de la Nisa privind produsele și serviciile în scopul înregistrării mărcilor. Această clasificare are rolul de a delimita domeniul de protecție solicitat și de a facilita examinarea cererilor de înregistrare, însă apartenența produselor sau serviciilor la o anumită clasă nu determină în mod automat existența sau inexistența similitudinii dintre acestea.

Potrivit art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea privind protecția mărcilor, este refuzată înregistrarea unei mărci în cazul în care, datorită identității ori similitudinii acesteia cu o marcă anterioară și datorită identității ori similitudinii produselor sau serviciilor, există un risc de confuzie pentru public, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară.

În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a statuat că aprecierea riscului de confuzie trebuie realizată în mod global, luând în considerare toți factorii relevanți ai cauzei, inclusiv gradul de similitudine dintre semne, gradul de similitudine dintre produsele sau serviciile desemnate, caracterul distinctiv al mărcii anterioare și percepția consumatorului mediu (cauza C-251/95 SABEL/Puma; cauza C-39/97 Canon; cauza C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer).

Aprecierea globală presupune existența unei anumite interdependențe între factorii analizați, astfel încât un grad ridicat de similitudine între semne poate compensa un grad mai redus de similitudine între produse sau servicii și invers.

Totodată, simpla asociere pe care consumatorul ar putea să o realizeze între două semne ca urmare a unor elemente comune nu este suficientă pentru constatarea existenței unui risc de confuzie. Este necesar ca similitudinea existentă să fie de natură să determine publicul relevant să creadă că produsele sau serviciile provin de la aceeași întreprindere ori de la întreprinderi economic legate între ele.

Instanța reține că distinctivitatea unui semn reprezintă un criteriu relativ, aprecierea acesteia realizându-se în raport cu produsele sau serviciile pentru care este utilizat semnul. Același element poate avea caracter distinctiv pentru anumite produse sau servicii și un caracter lipsit de distinctivitate pentru altele.

În consecință, pentru soluționarea prezentei cauze, instanța urmează să analizeze dacă marca solicitată spre înregistrare „KOKIKO” prezintă un grad de similitudine suficient cu mărcile anterioare „KO-KO-KO”, „KIKO” și „KIKO”, astfel încât, raportat la produsele și serviciile vizate, să fie justificată concluzia AGEPI privind existența unui risc de confuzie pentru publicul relevant.

În prezenta cauză, la 03.08.2023 e-Farmacia a depus la AGEPI cerere de înregistrare a mărcii verbale „KOKIKO”, scrisă cu litere latinice, executate cu caractere standarde. Desemnarea solicitată este

formată artificial și are sens fantezist pentru produsele solicitate. A solicitat reclamanta înregistrarea mărcii verbale „KOKIKO” în privința următoarelor produse/servicii (clasificate conform Clasificării de la Nisa):

- 03 Cosmetice şi produse de toaletă nemedicinale; produse nemedicinale pentru curăţarea dinţilor; produse de parfumerie, uleiuri esențiale, lustruire, degresare și șlefuire.

- 05 Preparate farmaceutice, medicale şi de uz veterinar; produse igienice de uz medical; alimente şi substanţe dietetice adaptate pentru uz medical sau veterinar, alimente pentru bebeluşi; suplimente dietetice pentru oameni şi animale; plasturi, materiale pentru pansamente; materiale pentru plombarea dinţilor şi pentru mulaje dentare; dezinfectante; produse pentru distrugerea animalelor dăunătoare; fungicide, erbicide.

- 35 Publicitate; gestiunea afacerilor comerciale; administrare comercială; lucrări de birou; servicii operaționale on-line de negociere, inclusiv de operare on-line pe piețe pentru vânzătorii de produse și/sau servicii; servicii de negociere on-line în care vânzătorul afișează produsele care urmează să fie oferite spre vânzare, pentru care cererea de ofertă se face prin intermediul Internetului, pentru a facilita vânzarea de produse și servicii printr-o rețea de calculatoare și furnizare de feedback evaluativ și evaluări de produse și servicii ale vânzătorilor, evaluarea valorii și a prețurilor produselor și a serviciilor oferite de vânzători, evaluarea performanței cumpărătorilor și vânzătorilor, servicii de livrare, precum și experiență globală de negociere în legătură cu acestea; servicii de publicitate, servicii de comercializare pentru terți prestate de supermarketuri, hipermarketuri, buticuri, magazine, gherete, chioșcuri și tarabe.

- 44 Servicii medicale; servicii veterinare; servicii de igienă și de îngrijire a frumuseții pentru oameni sau animale; servicii de agricultură, acvacultură, horticultură și silvicultură (f.1-1 verso din dosarul administrativ).

La 22.03.2024, AGEPI a emis Avizul de refuz provizoriu parțial, dat fiind faptul că în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii nr.depozit 052018 din 03.08.2020, solicitată de e-Farmacia SRL, s-a constatat că la înregistrarea desemnării KOKIKO se opun următoarele:

- marca națională verbală Ko-Ko-Ko nr.36722 din 09.12.2020, titular - SMIRNOV Alexandru, Bd. Renașterii Naționale nr. 20, MD-2024, Chișinău, Republica Moldova, înregistrată pentru produse/servicii similare din clasele 05, 35 (art.8(1)b) din Legea nr.38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 733058 din 24.03.2000, cu extensiune teritorială pentru Republica Moldova din 23.07.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de produse din clasa 03 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 1178830 din 29.08.2013, cu din 01.08.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de servicii din clasa 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor).

Desemnarea solicitată poate fi înregistrată pentru toate serviciile solicitate din clasa 44 și pentru următoarele produse din clasa 03: produse nemedicinale pentru curățarea dinților; preparate pentru albit și alte substanțe pentru spălat; preparate pentru curățare, lustruire, degresare și șlefuire (f.17 din dosarul administrativ).

Potrivit deciziei AGEPI nr.7492 din 10.06.2024, în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii: (210) nr. depozit 052018 (220) data depozit 03.08.2023 cu privire la îndeplinirea condițiilor legale pentru înregistrarea mărcii conform art. 37, 41 din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor și constatând că nu au fost depuse contestații la avizul de refuz provizoriu din 22.03.2024, a decis:

Se acceptă parțial înregistrarea mărcii KOKIKO, conținând datele conform codurilor INID, indicate în continuare, deoarece desemnarea solicitată este similară cu:

- marca națională verbală Ko-Ko-Ko nr. 36722 din 09.12.2020, titular - SMIRNOV Alexandru, Bd. Renașterii Naționale nr. 20, MD-2024, Chișinău, Republica Moldova, înregistrată pentru produse/servicii similare din clasele 05, 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 733058 din 24.03.2000, cu extensiune teritorială pentru Republica Moldova din 23.07.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de produse din clasa 03 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor);

- marca internațională verbală KIKO nr. 1178830 din 29.08.2013, cu prioritate din 01.08.2013, titular - KIKO S.P.A., Via Giorgio e Guido Paglia, 1/D, 1-24122 BERGAMO (BG), Italia, înregistrată pentru o parte de servicii din clasa 35 (art. 8(1)b) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor) (f.26 din dosarul administrativ).

La 11.08.2024 reclamantul e-Farmacia SRL a înaintat la AGEPI contestația nr.5034 cu privire la refuzul repetat de înregistrare a mărcii menționate pentru produsele din clasele 03, 05 și serviciile din clasa 35 deoarece consideră reclamantul că toate cele trei mărci diferă prin criterii vizuale, fonetice și semantice (f. 29-27 din dosarul administrativ), ulterior înregistrată și în limba română la 04.11.2024 (f.35-33 din dosarul administrativ).

Instanța reține că în procedura de examinare a contestației reclamantului, a fost prezentată la 23.12.2024 și 17.07.2025 scrisoarea-Acord a dlui Smirnov Alexandru, titularul cererii de înregistrare pentru marca KO-KO-KO nr.36722 prin care și-a exprimat acordul pentru înregistrarea și folosirea mărcii Naționale și Internaționale device 052018 KOKIKO pe numele solicitantului e-Farmacia SRL pentru toate serviciile din clasa 35 (f.38, 42 din dosarul administrativ).

În context, se reține că în conformitate cu art.8 alin.(5) din Legea privind protecţia mărcilor nr. 38-XVI din 29.02.2008, nu poate fi refuzată înregistrarea unui semn în calitate de marcă, din motivele prevăzute la alin.(1) şi (3), în cazul în care titularul mărcii anterioare sau al dreptului anterior ori succesorul lui de drepturi, ori, după caz, autoritatea abilitată cu ocrotirea valorilor culturale ale statului îşi exprimă consimţământul expres pentru înregistrarea semnului posterior, cu excepţia mărcilor identice solicitate pentru produse şi/sau servicii identice.

La caz având în vedere scrisoarea-Acord a dlui Smirnov Alexandru, care este titularul cererii de înregistrare pentru marca KO-KO-KO nr.36722 prin care și-a exprimat acordul pentru înregistrarea și folosirea mărcii Naționale și Internaționale device 052018 KOKIKO pe numele solicitantului e-Farmacia SRL pentru toate serviciile din clasa 35, AGEPI, autoritatea pârâtă a acceptat înregistrarea mărcii solicitate pentru toate serviciile din clasa 35.

Ca urmare, la 01.08.2025, Comisia de Contestații a AGEPI a emis Hotărârea prin care a fost acceptată parțial revendicarea contestatarului. S-a abrogat decizia Direcției mărci și design industrial din 10.06.2024 și s-a acceptat înregistrarea mărcii solicitate *pentru următoarele produse din clasa 03* conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor (CIPS): „Produse nemedicinale pentru curățarea dinților; preparate pentru albit și alte substanțe pentru spălat; preparate pentru curățare, lustruire, degresare și șlefuire; ”, *pentru serviciile revendicate în cerere din clasa 44 și clasa 35 conform CIPS*, *cu excepția* serviciilor de vânzare cu amănuntul, prestate și on-line, a produselor precum săpunuri, produse de parfumerie, deodorante pentru uz personal, uleiuri esențiale, cosmetice, preparate pentru îngrijirea și tratarea părului, paste de dinți, creme, loțiuni, geluri, balsamuri de uz cosmetic, săruri de baie, foarfece, pile de unghii, pensete, seturi de manichiură și pedichiura,

instrumente de manichiură, instrumente de pedichiură, pensete pentru ondularea genelor, separatoare de gene, pensete pentru unghii, pile de unghii, clești de unghii, electrice sau neelectrice, aparate de ras, pensule de machiaj, pâmătufuri pentru bărbierit, bureți pentru aplicarea machiajului, bureți de toaletă, pudre compacte, bețișoare pentru aplicarea machiajului, perii pentru unghii, perii pentru sprâncene, perii pentru gene, perii de toaletă, piepteni, pulverizatoare de parfum, pudre cosmetice compacte, săpuniere, distribuitoare de săpun, recipiente pentru articole cosmetice, recipiente pentru cosmetice, vase de depozitare, separatoare din spumă pentru degetele de la picioare folosite în pedichiură, ochelari, ochelari de soare, rame de ochelari, tocuri și lanțuri pentru ochelari, lentile pentru ochelari, bijuterii, ștrasuri și ceasuri (f.d.50-47 din dosarul administrativ).

Astfel, instanța reține că, prin Hotărârea Comisiei de Contestații din 01.08.2025, a fost admisă contestația formulată împotriva deciziei Direcției mărci și design industrial din 10.06.2024, fiind abrogată această decizie și acceptată parțial spre înregistrare marca solicitată conform cererii de depozit nr. 052018, respectiv semnul verbal „KOKIKO”.

Totodată, Comisia de Contestații a constatat că semnul solicitat „KOKIKO” prezintă similitudini cu mărcile opuse examinării, și anume „KO-KO-KO” nr. 36722, „KIKO” nr. IR 733058 și „KIKO” nr. IR 1178830, acestea fiind înregistrate pentru anumite produse din clasa 03 și servicii din clasa 35 conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor.

Cu toate acestea, instanța observă că, în ceea ce privește marca anterioară „KO-KO-KO” nr. 36722, titularul acesteia – Smirnov Alexandru – și-a exprimat acordul expres pentru înregistrarea și utilizarea mărcii solicitate „KOKIKO” de către e-Farmacia S.R.L. pentru serviciile din clasa 35 conform CIPS, în aceste condiții, analiza riscului de confuzie în raport cu marca „KO-KO-KO” devine lipsită de relevanță juridică pentru soluționarea prezentului litigiu.

Prin urmare, instanța urmează să examineze în continuare legalitatea concluziilor AGEPI referitoare la existența riscului de confuzie între marca solicitată „KOKIKO” și mărcile anterioare „KIKO” nr. IR 733058 și „KIKO” nr. IR 1178830, acestea reprezentând veritabilele drepturi anterioare invocate în susținerea refuzului parțial al înregistrării.

În contex, în ceea ce privește mărcile anterioare „KIKO” nr. IR 733058 și „KIKO” nr. IR 1178830, instanța reține că acestea reprezintă, la fel ca și semnul solicitat spre înregistrare „KOKIKO”, mărci verbale, constituite dintr-un element fantezist, lipsit de o semnificație conceptuală determinată pentru consumatorul relevant.

Prin urmare, în lipsa unui conținut semantic propriu al semnelor comparate, analiza similitudinii acestora urmează a fi realizată în principal prin prisma aspectelor vizuale și fonetice, având în vedere impresia de ansamblu produsă asupra consumatorului mediu.

Sub aspect vizual, instanța constată că semnul solicitat „KOKIKO” include integral elementul verbal „KIKO”, care constituie marca anterioară protejată, diferența dintre acestea fiind determinată de adăugarea secvenței „KO” la începutul semnului solicitat. Totodată, ambele semne sunt formate din caractere majuscule ale alfabetului latin și conțin aceeași succesiune de litere „K-I-K-O”, ceea ce determină existența unor elemente comune semnificative în structura acestora.

Faptul că marca solicitată conține un element suplimentar nu este, prin sine, suficient pentru excluderea similitudinii dintre semne, întrucât aprecierea riscului de confuzie nu se realizează prin compararea izolată a diferențelor existente, ci prin analiza impresiei generale create de acestea asupra consumatorului relevant.

Sub aspect fonetic, instanța reține că existența elementului verbal comun „KIKO” determină o apropiere între semnele comparate, chiar dacă pronunția acestora nu este identică în totalitate. În

aprecierea similitudinii fonetice trebuie avut în vedere faptul că consumatorul percepe marca în ansamblul său, iar elementele comune pot avea un rol determinant în formarea impresiei auditive.

Totodată, având în vedere caracterul fantezist al semnelor comparate și lipsa unei semnificații conceptuale care ar permite diferențierea acestora, elementele vizuale și fonetice dobândesc o importanță sporită în aprecierea similitudinii.

Prin urmare, instanța apreciază că între marca solicitată „KOKIKO” și mărcile anterioare „KIKO” există un grad de similitudine vizuală și fonetică suficient de ridicat pentru a impune examinarea existenței unui risc de confuzie, analiza urmând a fi completată prin raportare la produsele și serviciile pentru care mărcile sunt protejate.

În acest sens, simpla existență a unor elemente comune între două semne nu este suficientă pentru constatarea riscului de confuzie, fiind necesar ca aceste elemente, apreciate în contextul tuturor circumstanțelor cauzei, să fie susceptibile de a determina consumatorul relevant să creadă că produsele sau serviciile provin de la aceeași întreprindere ori de la întreprinderi aflate într-o legătură economică.

În continuare, instanța reține că aprecierea riscului de confuzie nu poate fi realizată exclusiv prin compararea semnelor în conflict, ci presupune examinarea acestora în coroborare cu produsele și serviciile pentru care mărcile sunt protejate, având în vedere principiul interdependenței factorilor relevanți.

În speță, instanța constată că mărcile anterioare „KIKO” nr. IR 733058 și „KIKO” nr. IR 1178830 sunt protejate pentru produse din clasa 03 și servicii din clasa 35 conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor, iar marca solicitată spre înregistrare „KOKIKO” vizează, la rândul său, produse și servicii care se regăsesc în mare parte în aceleași clase sau prezintă un grad de similitudine cu acestea.

Or, utilizarea unor semne similare pentru produse și servicii identice sau similare sporește probabilitatea ca publicul relevant să stabilească o legătură între acestea și să considere în mod eronat că produsele ori serviciile provin de la aceeași întreprindere sau de la întreprinderi aflate într-o legătură economică.

Astfel, gradul de apropiere existent între produsele și serviciile protejate prin mărcile anterioare și cele revendicate prin cererea de înregistrare a mărcii „KOKIKO”, coroborat cu similitudinea vizuală și fonetică dintre semne, constituie un element suplimentar care confirmă existența unui risc de confuzie pentru consumatorul relevant.

Cu referire la argumentul reclamantului potrivit căruia acesta a utilizat deja pe piață semnul „KOKIKO”, a lansat produse și servicii sub această denumire și desfășoară activitate comercială în baza acestui semn, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat.

Or, simpla utilizare de către solicitant a unui semn în circuitul comercial anterior obținerii protecției juridice prin înregistrarea mărcii nu conferă, prin ea însăși, un drept exclusiv asupra acestuia și nu poate constitui un temei pentru înlăturarea motivelor relative de refuz prevăzute de legislația în domeniul protecției mărcilor.

Procedura de înregistrare a unei mărci are ca finalitate acordarea unui drept exclusiv asupra unui semn distinctiv, iar examinarea cererii presupune verificarea compatibilității acestuia cu drepturile anterioare dobândite de alte persoane. În acest context, interesul economic al solicitantului, investițiile realizate în promovarea semnului sau faptul că acesta a fost utilizat în activitatea comercială nu pot prevala asupra necesității protejării titularilor unor mărci anterioare și prevenirii riscului de confuzie în rândul consumatorilor.

Totodată, instanța reține că protecția juridică a mărcii ia naștere prin înregistrare, iar nu prin simpla utilizare a semnului, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege. Prin urmare, împrejurarea că

reclamantul a folosit denumirea „KOKIKO” pe piață nu este de natură să înlăture existența unui eventual risc de confuzie cu mărcile anterioare „KIKO” nr. IR 733058 și „KIKO” nr. IR 1178830, dacă acesta este constatat în urma examinării criteriilor legale relevante.

Cu referire la argumentul reclamantului potrivit căruia AGEPI ar fi acceptat anterior spre înregistrare alte mărci care prezintă anumite asemănări sub aspectul semnelor, produselor sau serviciilor revendicate, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat. Or, examinarea unei cereri de înregistrare a unei mărci se realizează în mod individual, în raport cu particularitățile concrete ale semnului solicitat, natura produselor și serviciilor revendicate, precum și în coroborare cu drepturile anterioare opozabile existente la momentul examinării.

Faptul că anterior au fost înregistrate anumite mărci care, în opinia reclamantului, prezintă elemente de similitudine, nu poate conduce automat la concluzia că marca solicitată „KOKIKO” întrunește condițiile legale pentru înregistrare și nici nu limitează competența AGEPI de a respinge o cerere atunci când sunt identificate motive relative de refuz.

Aceasta deoarece aprecierea riscului de confuzie presupune o analiză concretă a ansamblului circumstanțelor fiecărei cauze, inclusiv a caracteristicilor semnelor comparate, a gradului de similitudine dintre produsele și serviciile vizate, a caracterului distinctiv al mărcilor anterioare și a percepției consumatorului relevant.

Prin urmare, soluțiile adoptate anterior de AGEPI în alte proceduri de înregistrare nu pot constitui un criteriu determinant pentru soluționarea prezentei cauze, întrucât fiecare cerere de înregistrare este examinată individual, în limitele cadrului factual și juridic propriu.

În lumina celor relatate, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu și interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art. 93 Cod administrativ, instanța de judecată concluzionează că acțiunea reclamantului, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Or, activitatea administrativă efectuată de către Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală, este una legală și întemeiată, autoritatea publică la soluționarea speței cercetînd complet și multiaspectual circumstanțele, și în limita competenței a emis un act administrativ, prin care și-a realizat scopul său legal.

Instanța nu poate reține argumentele reclamantului, care interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar argumentele privind temeinicia pretențiilor formulate de către reclamant, sunt neîntemeiate și rezultă din interpretarea eronată a normelor de drept. Or, simpla nemulțumire a părților de actele administrative individuale defavorabile, nu poate constitui motiv de admiterea a acțiunii înaintate în judecată, iar prin prisma art. 93 Cod Administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

De altfel, reclamantul nu a convins instanța de judecată prin argumente plauzibile și probe concludente precum că pîrîtul ar fi acționat arbitrar sau abuziv în activitatea administrativă înfăptuită, iar verificând acțiunile ultimului s-a constatat că dreptul discreționar a fost exercitat în limitele legale, conform scopului urmărit de lege și cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie

1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Instanța conchide că, conduita pîrîtului este conformă cadrului legal citat supra, actul contestat de reclamant a fost motivat în fapt și în drept, precum și a fost emis în conformitate cu rigorile prescrise de lege, abuzuri sau devieri în acest sens nu au fost identificate.

În asemenea conjunctură faptică, nu pot fi satisfăcute cerințele reclamantului cu privire la anularea parțială a actului administrativ – Hotărîrea Comisiei de contestații din 01.08.2025, dimpotrivă admiterea unei asemenea pretenții ar desconsidera materialul probatoriu concludent și pertinent acumulat pe marginea cauzei judiciare.

În ceea ce privește capătul de cerere privind obligarea pârâtei la emiterea actului administrativ favorabil solicitat, instanța reține că admiterea unei asemenea pretenții este condiționată de constatarea ilegalității refuzului autorității publice și de existența premiselor legale pentru emiterea actului solicitat.

Or, având în vedere că instanța a constatat legalitatea Hotărârii Comisiei de Contestații a AGEPI din 01.08.2025 și a respins pretenția privind anularea acesteia ca neîntemeiată, nu sunt întrunite condițiile juridice pentru obligarea autorității publice pârâte la emiterea unui act administrativ favorabil reclamantului.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către SRL „e-Farmacia” împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală, cu privire la anularea parțială a actului administrativ – Hotărîrea Comisiei de contestații din 01.08.2025, obligarea emiterii actului administrativ solicitat, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru